

— Ти, слушай, мадамъ, на вересия свѣщи не зимай да гледашъ на хората есапитѣ — рѣкълъ поета, и продължилъ да работи надъ госбата, по примѣрътъ на всички.

Сръбското кречетало не млѣквало.

Като дало за петъ пари качамакъ, то смѣтало, че има право за петъ гроша глупости да надрънка. Продължила Ната своята пѣсенъ и съ апломбъ завършила: „ти нѣма да стѣпишъ вече у оная...“

— Млѣкъ, сръбска хрътко! изкрѣщялъ Ботйовъ, и сложилъ гювеча съ качамакътъ върху рошавата глава на сръбското клепало.

Повече поетѣтъ не стѣпилъ въ къщата на Каравелова, наситена отъ прага до тавана съ подозрѣния, съ клюки и съ сѣрбманство . . .

Формалното начало за политическата крамола между двамата писатели било турено. Женската подлостъ, която е по-силна отъ тая на мъжѣтъ, защото е свързана съ голѣми подозрѣния, заработила, за да прикрие сжщността на една борба между двама прѣдставители на революцията, както и мотивитѣ на Ботйовото рѣшение — да запуши куминъ.

III.

Рѣшението на поета да се посвие на едно мѣсто, за да заработи по-усилено надъ себе си и надъ българската литература, датува отколѣ. Омръзнала му нему мизерията, пакъ намислилъ той да създаде и нѣкое по-крупно дѣло въ своя животъ. Замислилъ много работи, вдаль се въ своята душа и въ окръжавающия го миръ, и видѣлъ, че покрай дѣлото на революцията, ще трѣбва да се оставятъ нержкотворни документи за нашето минало, за социалното положение на роба. Отъ тая епоха поетѣтъ замислилъ едно грамадно произведение, което щѣло да бжде нѣщо като енциклопедия на неговото врѣме, и въ художественни образи щѣло